

Arrest

nr. 104 656 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. STESENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in het dorp Argun.

Op 23/01/2012 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U haalde hierbij aan dat u problemen kende met de Russische autoriteiten vanwege een verre kennis K.. K., die een rebel bleek te zijn, had vroeger op dezelfde plaats gesport als u.

Deze eerste asielaanvraag werd op 26/03/2012 afgewezen door het Commissariaat-generaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 27/09/2012.

Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 19/11/2012 verworpen.

U verliet na afloop van uw eerste asielprocedure België niet.

Op 25/01/2013 diende u een tweede asielaanvraag in.

U legde hierbij één convocatie en twee handgeschreven verklaringen van uw voormalige burens voor. Wat de convocatie betreft verklaarde u dat u werd opgeroepen als getuige in de zaak rond K..

De verklaringen van uw burens bevestigen daarnaast de feiten zoals die eerder, tijdens de eerste asielprocedure, door u werden aangehaald.

Naast deze documenten verklaarde u dat uw vader meermaals was opgeroepen/meegenomen door onbekende diensten. Hij werd dan naar een onbekende plaats gebracht waar hij werd ondervraagd over u. Deze ondervragingen verliepen eerst rustig, later werd hij tijdens de verhoren mishandeld. U verklaarde dat uw vader vanwege deze mishandelingen een hartinfarct kreeg. U gaf aan dat hij momenteel in het ziekenhuis verblijft.

Daarnaast verklaarde u dat de familie van K. bloedwraak tegen u had afgekondigd.

U weet niet of K. werd opgepakt of gedood. U vermoedt dat dit zo is aangezien bloedwraak werd afgekondigd. U verklaarde dat deze familie ervan uitging dat u K. had verklikt. U werd, na uw arrestatie op 20/12/2011, ondervraagd over K.. U had daarbij enkel verteld dat u vroeger met K. getraind had. De familie van K. dacht echter dat u meer informatie over hem had meegedeeld.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Zo moet worden vastgesteld dat u ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag verklaringen aflegt en documenten aanbrengt met betrekking tot gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit de moeilijkheden die u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt toegelicht.

Er werd eerder beslist dat er geen geloof gehecht kan worden aan de motieven die u er naar eigen zeggen toe hebben aangezet om uw land van herkomst te ontvluchten.

Hieruit volgt logischerwijs dat aan deze nieuwe gebeurtenissen evenmin geloof kan worden gehecht. Wat deze nieuwe elementen betreft dient overigens te worden vastgesteld dat zij eveneens afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast werden verscheidene vaststellingen gemaakt omtrent de nieuwe documenten die uw geloofwaardigheid verder aantasten.

Zo bleek u vooraleerst de wijze waarop u deze documenten bekomen heeft onvoldoende te kunnen toelichten.

U verklaarde dat uw oom S. de documenten had overgemaakt aan een chauffeur die ze op zijn beurt naar België bracht. Welnu, u bleek wat dit betreft niet te weten hoe de regelingen juist getroffen werden, of er een band bestond tussen de chauffeur en uw oom (u vermoedde van niet), en hoe de chauffeur heet. Toen u bevraagd werd waar u deze chauffeur heeft ontmoet, verklaarde u dat familieleden van u (familie D.) de documenten bij de chauffeur waren gaan ophalen.

U gaf wat dit betreft wisselende verklaringen. Zo verklaarde u in eerste instantie niet te weten waarom precies zij de documenten waren gaan ophalen; in tweede instantie beweerde u dat zij dat hadden gedaan omdat ze een auto hadden.

U wist daarnaast niet meer waar zij de chauffeur hadden ontmoet, u vermoedde dat het Brussel was. U beweerde dat uw oom en uw familieleden dat onderling geregeld hadden (CGVS p.6-7).

Kortom, uit dit alles blijkt een vergaand gebrek aan informatie om de manier waarop u deze nieuwe documenten ontvangen heeft. De herkomst van de documenten blijft daardoor onvoldoende geduid.

U legde één convocatie en twee getuigenverklaringen voor.

Wat de convocatie betreft werd vastgesteld dat uw kennis van de inhoud van het document uitermate beperkt is. Zo bleek u ten eerste niet te weten door welke dienst u werd opgeroepen. U verklaarde dat het misschien de MVD, de FSB of de kommandatura was geweest die u had opgeroepen. U verklaarde dat u niet zoveel verstand had van dit soort diensten (CGVS p.7).

De convocatie zelf geeft aan dat u werd opgeroepen door de UVD van Argun.

In dezelfde lijn kon u niet zeggen wanneer, of bij benadering in welke periode, u door middel van deze convocatie opgeroepen was geweest. U verklaarde dat u het vergeten was maar dat de datum op het document vermeld staat. U verklaarde dat u vanwege de mishandelingen geheugenproblemen kent, in het bijzonder bij het onthouden van data (CGVS p.7).

Tot slot bleek u niet te weten of de convocatie iets vermeldt omtrent de reden van uw oproep. U beweerde dat u ook dit vergeten bent (CGVS p.8).

Uit het document zelf blijkt dat er niets over de reden van uw oproep in vermeld staat.

Kortom, uit dit alles blijkt dat uw kennis van de inhoud van de convocatie bijzonder klein is. Uw verwijzing naar geheugenproblemen ter legitimering hiervan kan daarbij niet weerhouden worden wegens gebrek aan enig bewijs hieromtrent.

U verklaarde dat u nooit bent behandeld geweest voor geheugenproblemen en hiervan dan ook geen attest heeft. Aldus zijn uw geheugenproblemen niet aangetoond.

Er wordt hierbij in herinnering gebracht dat tijdens uw eerste asielprocedure de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw verklaringen met betrekking tot geheugenproblemen reeds van de hand deed wegens gebrek aan bewijs (arrest RVV 27/09/2012 p.4).

Aldus dient geoordeeld te worden dat deze vaststellingen van onwetendheid veeleer wijzen op een gebrek aan belangstelling die uw vrees voor vervolging ondermijnt.

U beweerde aansluitend dat u nog over een tweede convocatie beschikt.

U verklaarde dat u deze convocatie aan uw advocaat had overgemaakt en dat uw advocaat het op zijn beurt aan de asielinstanties had moeten bezorgen. U verklaarde niet te weten of u zelf over een kopie van het document beschikt.

Nu, er wordt vastgesteld dat het desbetreffende document tot op heden niet werd voorgelegd. Daarnaast vertonen uw verklaringen over deze convocatie soortgelijke gebreken.

Zo bleek u niet te weten, zelfs bij benadering niet, wanneer u door deze convocatie opgeroepen wordt. U bleek evenmin te weten wanneer u de convocatie zelf had ontvangen. U verklaarde dit helemaal niet meer te weten (CGVS p.8).

Wat de door u neergelegde verklaringen van uw burens betreft dient gesteld te worden dat het om persoonlijke, handgeschreven verklaringen gaat waarvan de herkomst en objectiviteit niet kan worden gegarandeerd.

Zij handelen daarbij over feiten (de schietpartij op 20/12/2011 en uw problemen hierdoor) waarover eerder geoordeeld werd dat zij ongeloofwaardig zijn.

Tijdens uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal werden daarenboven bijkomende vaststellingen gemaakt die uw asielmotief ondermijnen.

Zo verklaarde u heden dat u K. kende omdat jullie samen gedurende anderhalf jaar judotrainingen hadden gevolgd. U verklaarde dat deze trainingen hadden plaats gevonden van 16.00u-18.00u (CGVS p.4-5, p.10).

Deze verklaringen botsen met uw verklaringen die u eerder, tijdens uw eerste asielprocedure, had afgelegd. Toen had u verklaard dat K. en u samen in dezelfde school hadden getraind. U verklaarde dat u aan judo deed daar waar K. een andere sport beoefende. U beweerde daarbij dat K. altijd begon te sporten om 18.00u daar waar u om 20.00u begon (CGVS 28/02/2012 p.6).

Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig.

U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen. Uw eerdere verklaringen werden hierbij aan u voorgelezen. U verklaarde hierop dat u het eerder verkeerd had verteld omdat u misschien nog verward was omwille van alles wat u had meegemaakt (CGVS p.11).

Wat dit betreft wordt vastgesteld dat u tijdens uw gehoor van 28/02/2012 op geen enkel moment aangaf dat u verward was en daardoor moeilijk verklaringen kon afleggen.

Deze bewering volstaat dan ook heden niet om deze tegenstrijdigheden te verklaren.

Wat de nieuwe feiten betreft verklaarde u dat de familie van K. langs uw moeder was gegaan en bloedwraak tegen u had afgekondigd. Bloedwraak werd afgekondigd omdat u K. zou verklikt hebben. Nu, zoals reeds gesteld werd eerder geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die hier aan vooraf zouden zijn gegaan.

Daarnaast werden bijkomende elementen vastgesteld die op ongeloofwaardigheid wijzen.

Zo bleek u de familienaam van K. niet te kennen. U verklaarde dat u zijn familienaam vergeten bent (CGVS p.4). Verder wist u niet wie concreet naar uw moeder was gekomen om bloedwraak af te kondigen. U verklaarde dat misschien zijn vader of misschien zijn broer of misschien zijn zonen zijn langs geweest (CGVS p.5).

Tot slot kon u niet duiden waarom de bloedwraak nu, een jaar na uw vertrek uit de Russische Federatie, werd uitgesproken. U verklaarde dat de familie van K. misschien lang naar hem gezocht had, hem niet gevonden had, en daaruit geconcludeerd had dat hij vermoord was (CGVS p.5).

Dit alles wijst op een verregaand gebrek aan informatie met betrekking tot uw problemen.

Dit gebrek is onaannemelijk aangezien het slaat op kernaspecten van uw relaas en u via uw contacten met uw familie in Tsjetsjenië (CGVS p.3-4, 6-7, 9-10) van deze zaken op de hoogte kon worden gesteld.

U haalde tot slot aan dat uw vader vanwege uw problemen werd meegenomen/opgeroepen en bij zijn ondervragingen werd mishandeld. U verklaarde dat hij hierdoor een hartinfarct had gekregen en momenteel in het ziekenhuis verblijft (CGVS p.3).

Wat dit betreft wordt opnieuw vastgesteld dat deze gebeurtenis zou voortkomen uit uw vervolging, waaraan eerder geen geloof werd gehecht.

Bovendien wordt vastgesteld dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen sinds wanneer uw vader in het ziekenhuis verblijft. U beweerde dat u twee weken geleden had vernomen dat uw vader in het ziekenhuis ligt. Wanneer hij hier terecht was gekomen – en hoelang hij hier dus al verblijft – wist u niet. U verklaarde dat u niet zo vaak contact had met uw ouders en dat alle contact via een kennis verliep. Aangezien u van het feit op de hoogte bent kan echter worden verondersteld dat ook deze informatie vernomen kon worden.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat uw geloofwaardigheid niet hersteld werd door het aanbrengen van nieuwe elementen.

Er werd integendeel vastgesteld dat deze elementen nog verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 maart 2013 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 3) *"geenszins een afweging tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds"*. Hij stelt dat *"op geen enkele wijze blijkt dat de verklaring van verzoeker niet met de waarheid zou overeenstemmen"*.

Hij wijst op de (zie p. 4) *"zeer traumatiserende gebeurtenissen"* die hij heeft meegemaakt waardoor volgens hem *"bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden"*; hij acht het vergeten van details in die omstandigheden *"volkomen aannemelijk en menselijk"*.

Dat verzoeker geen volledige toelichting kon geven over hoe hij de nieuwe documenten bekwam, wijt hij aan het feit dat (zie p. 4) *"de hele 'operatie' door diens ooms werd geregeld"*; hij legt uit dat de chauffeur *"louter als postbode fungeerde"*, dat verzoeker *"blindelings op diens oom S. vertrouwde, hetgeen in de Tsjetsjeense cultuur normaal is"* en dat een andere oom de ontvangst van de documenten in België voor zijn rekening nam, omdat verzoeker *"gezien diens toenmalig illegaal statuut, geen trip naar Brussel durfde te ondernemen uit angst"*.

Volgens verzoeker uit de commissaris-generaal (zie p. 5) *"geen enkele twijfel omtrent de authenticiteit van de voorgelegde nieuwe documenten"*.

Dat de kennis van verzoeker omtrent de convocatie beperkt is, wijt hij aan het feit dat er (zie p. 5) *"geen vermelding werd gemaakt op de convocatie van de werkelijke dienst en afdeling waarvoor hij werd opgeroepen"* en dat *"er nooit melding wordt gemaakt van artikelen welke geschonden zouden zijn"*. Hij wijst op zijn (zie p. 5) *"ernstige geheugenproblemen"*, waardoor hij geen weergave kon geven van de exacte datum en dag waarop hij werd opgeroepen en benadrukt dat op heden, *"bewust alle angst en vrees wordt verdrongen en betreffende convocatie één van de velen betreft"*.

Aangaande de tegenstrijdigheden, laat verzoeker gelden dat hij zich (zie p. 5) *"in een shock en angstsituatie bevond"* en dat de gebeurtenissen een weerslag hadden *"op zowel diens gemoedstoestand als gezondheidstoestand"*, waardoor hij zijn asielaanvraag aanvankelijk *"niet volledig kon weergeven en enkele aspecten moeilijk kon toegeven"*.

Hij verklaart dat hij K. inderdaad persoonlijk kende gezien ze samen judotrainingen volgden; hij vindt het niet onaannemelijk dat hij diens familienaam niet kende, omdat mensen daar in de sociale omgang niet met worden aangesproken en gezien bij een sportschool enkel de voornaam wordt aangegeven.

Verzoeker legt uit dat bloedwraak (zie p. 6) *"volgens de Russische cultuur niet wordt afgekondigd door een familielid"*, wat volgens hem verklaart waarom zijn moeder de identiteit van deze persoon niet kent. Hij vindt het verder logisch dat de bloedwraak niet eerder werd afgekondigd, gezien het enige tijd in beslag nam alvorens de familie van K. er van op de hoogte was dat verzoeker K. had getipt.

Hij verklaart verder dat hij (zie p. 6) *"laattijdig op de hoogte werd gesteld van de opname van diens vader in het ziekenhuis"* omdat zijn familie hem trachtte te beschermen.

Verzoeker volhardt (zie p. 6) *"dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door hem werd verklaard"*, dat deze verklaringen *"ondersteund worden door de praktijk"* en dat ze *"wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn"*. Hij verwijst naar de Procéduregids van UNHCR en stelt dat hem *"minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend"*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, geeft de commissaris-generaal hiertoe volgens hem (zie p. 6) *"geen enkele motivering"*.

Hij bespreekt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt (zie p. 7) *"dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu"*; hij verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië en besluit dat hij *"op geen enkele bescherming kan zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Tsjetsjenië een vogel voor de kat is"*.

Verzoeker voert (zie p. 7) vervolgens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de fundamentele rechten van de Mens*” zoals blijkt uit het EVRM. Hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal “*nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen*”, terwijl “*uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Tsjetsjenië op grote schaal worden geschonden*” en hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer zal worden van gewelddaden.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste asielaanvraag van verzoeker door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 27 september 2012.

De Raad van State heeft bij beschikking van 19 november 2012 het cassatieberoep van verzoeker niet toelaatbaar verklaard, waardoor het arrest van 27 september 2012 kracht van gewijsde kreeg.

De Raad is naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, gegrond op dezelfde feiten, niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste aanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. Deze eerste beslissing heeft kracht van gewijsde vermits zij het voorwerp was van de in de

Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen.

De Raad stelt vast dat verzoeker echter geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door verzoeker aangebrachte nieuwe feiten met name de bloedwraak en de problemen van zijn vader, vloeien voort uit de moeilijkheden die verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft toegelicht en die ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor aan deze nieuwe gebeurtenissen evenmin geloof kan worden gehecht.

Bovendien bleek verzoeker onaannemelijk onwetend over deze nieuwe feiten, wat zich ook tegen de geloofwaardigheid ervan keert.

Aangaande de bloedwraak, bleek verzoeker de familienaam van K. niet te kennen (zie het verhoorverslag van 21 februari 2013, p. 4), wist hij niet wie concreet naar zijn moeder was gekomen om bloedwraak aan te kondigen (zie het verhoorverslag, p. 5) en kon hij niet duiden waarom de bloedwraak pas een jaar na zijn vertrek uit de Russische Federatie, werd uitgesproken (zie het verhoorverslag, p. 5). Met betrekking tot de problemen van de vader van verzoeker, waardoor deze een hartinfarct kreeg en momenteel in het ziekenhuis verblijft, wordt vastgesteld dat verzoeker zelfs niet bij benadering kon zeggen sinds wanneer zijn vader aldaar verblijft.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op verzoekers uitermate beperkte kennis omtrent zijn nieuwe problemen, temeer gezien verzoeker meermaals aangaf contact te hebben met zijn familie in Tsjetsjenië (zie het verhoorverslag, p. 3-4, 6-7, 9-10).

Wat betreft de uitleg in het verzoekschrift dat bloedwraak *“volgens de Russische cultuur niet wordt afgekondigd door een familielid”*, wat volgens verzoeker verklaart waarom zijn moeder de identiteit van deze persoon niet kent, stelt de Raad vast dat deze bewering geenszins strookt met verzoekers eigen verklaringen tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, waar hij zelf verklaarde: *“Ik heb met mijn moeder gesproken via mijn vriend en zij was radeloos ze zei dat zijn familie is geweest en bloedwraak afkondigde, ze zeiden dat zij hun man kwijt zijn”*.

Gevraagd of de familie van K. naar zijn moeder is gegaan, bevestigde verzoeker dat, waarna hij verklaarde niet te weten welk familielid precies: *“misschien zijn vader, misschien zijn broer, zonen, weet ik veel”* (zie het gehoorverslag, p. 5).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de bloedwraak niet eerder werd afgekondigd gezien het enige tijd in beslag nam alvorens de familie van K. er van op de hoogte was dat verzoeker K. had getipt, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor slechts loutere vermoedens uitte en meermaals te kennen gaf niet zeker te weten waarom de bloedwraak nu pas werd afgekondigd (zie het verhoorverslag, p. 5).

Met betrekking tot de ziekenhuisopname van zijn vader, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij *“laattijdig op de hoogte werd gesteld van de opname van diens vader in het ziekenhuis”* omdat zijn familie hem trachtte te beschermen, wat echter niet verklaart waarom verzoeker, toen hij op de hoogte werd gebracht van de ziekenhuisopname -al dan niet laattijdig-, niet informeerde wanneer zijn vader hier terecht was gekomen en hoelang hij er dus al verblijft.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van de door verzoeker voorgehouden nieuwe feiten.

De door verzoeker neergelegde nieuwe stukken kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

Zo bleek verzoeker de wijze waarop hij deze documenten bekomen heeft onvoldoende te kunnen toelichten. Verzoeker bleek niet te weten hoe de regelingen juist getroffen werden, of er een band bestond tussen de chauffeur en zijn oom, noch hoe de chauffeur heet.

Gevraagd waar verzoeker deze chauffeur in België heeft ontmoet, verklaarde hij dat familieleden van hem de documenten bij de chauffeur waren gaan ophalen. Verzoeker verklaarde dienaangaande enerzijds dat hij niet wist waarom precies zij de documenten waren gaan ophalen, *“misschien omdat ze een auto hadden”*. Verzoeker wist evenmin waar zij de chauffeur hadden ontmoet.

Dat verzoeker geen verdere toelichting kon geven over hoe hij de nieuwe documenten bekwam, wijt hij in zijn verzoekschrift aan het feit dat *“de hele ‘operatie’ door diens ooms werd geregeld”*; hij legt uit dat de chauffeur *“louter als postbode fungeerde”* en dat verzoeker *“blindelings op diens oom S. vertrouwde, hetgeen in de Tsjetsjeense cultuur normaal is”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker daardoor zijn onwetendheid bevestigt, terwijl van verzoeker kon worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij initieel geen kennis draagt.

De uitleg in het verzoekschrift dat een andere oom de ontvangst van de documenten in België voor zijn rekening nam omdat verzoeker *“gezien diens toenmalig illegaal statuut, geen trip naar Brussel durfde te ondernemen uit angst”*, strookt niet met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij stelde niet (meer) te weten waar de documenten werden opgehaald: *“Naar een stad, dat weet ik niet, waarheen. Ik denk naar Brussel, ik ben vergeten naar welke stad ze gingen”* (zie het verhoorverslag, p. 6) en verklaarde evenmin te weten waarom zijn familie de documenten ging halen (zie het verhoorverslag, p. 6).

De Raad stelt ook vast dat verzoekers kennis van de inhoud van de convocatie zeer beperkt is; hij wist niet door welke dienst hij werd opgeroepen, wanneer hij door middel van deze convocatie opgeroepen was geweest en of de convocatie iets vermeldde omtrent de reden van de oproep.

De bewering in het verzoekschrift dat er *“geen vermelding werd gemaakt op de convocatie van de werkelijke dienst en afdeling waarvoor hij werd opgeroepen”* mist feitelijke grondslag, gezien op de convocatie wel degelijk vermeldt staat dat verzoeker verzocht wordt zich te melden op 28 december 2010 om 10u bij Argunsky UVD, inclusief adres.

Zijn stelling in zijn verzoekschrift dat *“er nooit melding wordt gemaakt van artikelen welke geschonden zouden zijn”* is slechts een blote bewering die overigens geen afbreuk doet aan verzoekers onwetendheid omtrent de dienst waardoor hij werd opgeroepen, wanneer hij opgeroepen was geweest en een eventuele vermelding van de reden van de oproep.

Wat de neergelegde verklaringen van de burens betreft, merkt de Raad op dat deze stukken een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen; deze documenten met subjectief karakter kunnen het asielrelaas van verzoekers dan ook niet staven, ze hebben geen officieel karakter en ontberen bewijswaarde.

Bovendien bevestigen die burensverklaringen elementen waarover reeds geoordeeld werd dat zij ongeloofwaardig zijn, met name de schietpartij op 20 december 2011 en verzoekers problemen hierdoor.

Gelet op deze vaststellingen, herstellen de neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoeker niet.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift meermaals op zijn *“ernstige geheugenproblemen”*; hij beweert dat hij zich *“in een shock en angstsituatie bevond”* en dat de gebeurtenissen een weerslag hadden *“op zowel diens gemoedstoestand als gezondheidstoestand”*, waardoor hij zijn asielrelaas aanvankelijk *“niet volledig kon weergeven en enkele aspecten moeilijk kon toegeven”*.

Hij wijst op de *“zeer traumatiserende gebeurtenissen”* die hij heeft meegemaakt waardoor volgens hem *“bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden”*; hij vindt dat het vergeten van details in die omstandigheden *“volkomen aannemelijk en menselijk (is)”*.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen lijdt, noch dat omwille van de zeer traumatiserende gebeurtenissen *“bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden”*.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen, *“gemoedstoestand”* of *“gezondheidstoestand”* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

De Raad wijst er verder op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005), gezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, en die de Raad aanneemt, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" d.d. 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

De ongestaafde beweringen in het verzoekschrift *"dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu"*, dat hij *"op geen enkele bescherming kan zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Tsjetsjenië een vogel voor de kat is"*, dat *"uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Tsjetsjenië op grote schaal worden geschonden"* en dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer zal worden van gewelddaden, tonen geenszins aan dat er in zijn land van herkomst voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

De verwijzing naar artikel 8 EVRM is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze artikel 14 EVRM door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE